

Sygn. akt II K 890/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu M. G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 15 grudnia 2015 roku, 25 stycznia 2016 r. oraz 23 marca 2016 r. sprawy karnej

S. B.

s. S. i M. z domu T., ur. (...) w M., PESEL (...), obywatelstwa polskiego, zam.(...)-(...) G. ul. (...), nie karany

podejrzanego o to, że:

w dniu 8 lipca 2015 roku ok. godz. 10:47 w G. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podejmując manewr cofania nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego potrącił będącą na jezdni bezpośrednio za pojazdem pieszą B. S., która w wyniku potrącenia upadła doznając obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej z istotnym przemieszczeniem odłamów oraz stłuczenia bioder, z czego złamanie nasady dalszej kości promieniowej lewej z istotnym przemieszczeniem odłamów spowodowało naruszenie czynności ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 1 kk, a to z kolei wyczerpała znamiona wypadku w komunikacji **.tj. o czyn z art. 177§ 1 kk**

orzekł:

I. Przyjmując, że podejrzany **S. B.** swoim zachowaniem opisanym we wniosku prokuratora wyczerpał znamiona występku z art. 177 § 1 kk. i nieumyślnie spowodował wypadek oraz ustalając, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego podejrzanemu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec podejrzanego warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk nakłada na podejrzanego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej B. S. kwoty (...)

III. Zasądza od podejrzanego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 zł (sześćdziesięciu złotych) oraz 190 zł (stu dziewięćdziesięciu) złotych wydatków postępowania

UZASADNIENIE

z uwagi na to, że w niniejszej sprawie wniosek o pisemne uzasadnienie został ograniczony do rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody uzasadnienie wyroku zostało ograniczone tylko do rozstrzygnięcia przewidzianego w punkcie II-gim wyroku (art. 423 § 1a KPK)

S. B. zarzucono we wniosku o warunkowe umorzenie postępowania to, że w dniu 8 lipca 2015 roku ok. godz. 10:47 w G. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podejmując manewr cofania nie zachował szczególnej ostrożności w wyniku czego potrącił będącą na jezdni bezpośrednio za pojazdem

pieszą B. S., która w wyniku potrącenia upadła doznając obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej z istotnym przemieszczeniem odłamów oraz stłuczenia bioder, z czego złamanie nasady dalszej kości promieniowej lewej z istotnym przemieszczeniem odłamów spowodowało naruszenie czynności ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk, a to z kolei wyczerpała znamiona wypadku w komunikacji, tj. czyn z art. 177§ 1 kk

Oceniając przytoczony zarzut z punktu widzenia materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie należało uznać, że oskarżony **S. B.** popełnił zarzucany mu czyn kwalifikowany jako występki określony w art. 177 § 1 k.k., co do którego wydano rozstrzygnięcie o warunkowym umorzeniu postępowania, orzekając w tym zakresie tak, jak w punkcie I-szym wyroku.

W punkcie II-gim wyroku Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł wobec podejrzanego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej B. S. kwoty (...).

Wydając to orzeczenie Sąd uwzględnił szkodę poniesioną przez pokrzywdzoną w związku z poniesieniem kosztów rehabilitacji (k. 73), powiązaną z oświadczeniem jej pełnomocnika na posiedzeniu, że pokrzywdzona takie koszty poniosła (k. 81).

Wydając orzeczenie w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody Sąd nie zastosował przepisu art. 74 § 1 k.k., do którego odsyłał przepis art. 67 § 4 k.k., a w efekcie nie wyznaczył terminu podejrzanemu na spełnienie tego obowiązku. Rozstrzygnięcie w tym zakresie wynikało z oceny Sądu, że po zmianach w prawie karnym materialnym od 1 lipca 2015 r. uległ zmianie charakter prawny obowiązku naprawienia szkody przewidzianego w art. 67 § 3 k.k. Za takim wnioskiem przemawia wykładnia historyczna oraz systemowa przepisów k.k.

W stanie prawnym do 30 czerwca 2015 r. obowiązek naprawienia szkody przewidziany w art. 67 § 3 k.k. był obowiązkiem probacyjnym, do którego orzekania miał w pełni zastosowanie przepis art. 74 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 4 k.k. Z dniem 1 lipca 2015 r. w wyniku wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) charakter prawny tego obowiązku uległ jednak zmianie, gdyż stał się on środkiem kompensacyjnym. Za takim wnioskiem przemawia umieszczenie w treści art. 68 § 2 k.k., wśród podstaw podjęcia postępowania warunkowo umorzonego, uchylania się od środków kompensacyjnych. Aby znaczenie normatywne przepisu art. 68 § 2 k.k. nie było puste należy przez środki kompensacyjne wymienione w tym przepisie rozumieć: obowiązek naprawienia szkody, obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a także nawiązkę. Prezentowany w niniejszym uzasadnieniu pogląd prawny co do charakteru prawnego obowiązku naprawienia szkody orzekałego przy warunkowym umorzeniu postępowania znajduje wsparcie w doktrynie (tak A. Zoll, Środki związane z poddaniem sprawcy próbie i zamiana kary (w:) Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz, (red.) W. Wróbel, s. 433 oraz J. Majewski, Kodeks karny. Komentarz do zmian 2015, Warszawa 2015, s. 229). Podzielając ten pogląd należy uznać, że odesłanie do art. 74 k.k. przewidziane w art. 67 § 3 k.k. nie odnosi się do obowiązku naprawienia szkody. Oznacza to, że obowiązek określenia terminu wykonania orzeczenia odnosi się wyłącznie do obowiązków probacyjnych, a nie do innych środków, a więc środków karnych, środków kompensacyjnych.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie II-gim wyroku.